

[Continuare de pe pagina 2]

Domnul va aprecia faptul că a fost devotat într-un post ca martor și paznic al adevărului și dragostei lui Dumnezeu.

Un tânăr creștin a ajuns într-o fabrică mare.

La început a mers liniștit pe calea lui, și-a făcut cu bucurie munca grea, în orele de liniște și-a scos Noul Testament din buzunar, pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu mult după aceea alți muncitori s-au năpustit asupra lui cu mânie și dușmănie :

„Ce, asemenea idei aveți dumneavoastră ? Locul dumneavoastră este la casa de nebuni.

Tatăl dumneavoastră ar trebui bătut cu nuiiele, că v-a învățat asemenea concepții, să credeți în Biblie.”

Ah, aceasta a fost prea mult pentru tânărul creștin, care totuși trăise deja în viața lui minuni așa de mari ale îndurării și harului lui Dumnezeu.

Ploaia incandescentă a atârnat cuvinte ostile l-a speriat, râul fierbinte de dușmănie l-a ars în locul lui singuratic, iar multele ademeniri în lume, la cârciumă, la distracții, i-au prins inima în mreje - atunci și-a părăsit postul, a lăsat Cuvântul scump al lui Dumnezeu, a mers și el, a mers în

lume cu aceia care savurează lumea. Domnul Se va îndura de el, îl va aduce înapoi, deși paguba, pierderea este mare !

Vreau să povestesc încă ceva : El nu era decât un simplu cizmar; cu toată miopia lui, a ajuns la garda de infanterie.

Dar el era mai mult decât un cizmar și mai mult decât un grenadier al gărzii - el era un copil al lui Dumnezeu și un ucenic devotat al lui Isus.

În prima seară a fost multă batjocură, când a îngenuncheat la patul lui din cazarmă pentru rugăciune, dar inima lui era fericită, el poseda ceva despre care ceilalți nu bănuiau nimic.

Harul i-a dăruit lucrul acesta, ca el să se țină de Isus cel prezent, pe care nu-l vedea, ca și când L-ar fi văzut.

Da, era ceva serios pentru el să stea în mijlocul camarazilor lui spre cinstea lui Isus, devotat, smerit, dezinteresat.

Într-o zi, plutonierul companiei învecinate a venit foarte mirat la plutonierul acestei companii : „Ei, aceasta trebuie s-o spun : aveți aici un recrut ciudat ! ...

[Continuarea în numărul următor | Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* | VI | Georg von Viebahn, BERLIN | 1901 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 - 12
	18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

ROMÂNIA | CARAȘ – SEVERIN | REȘIȚA | STRADA CASTANILOR | NR. 119 | COD 320 030 | NR. TEL. DAN 0742 061 905

ANUL XII, NR. 533 / 25 IANUARIE 2026 www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El”.
[PSALMUL 116 : 15]

- Editorial
- David Livingstone

Editorial. *În postul Lui*

„Stați deci în picioare, având mijlocul încins cu adevărul și fiind îmbrăcați cu platoșa dreptății.” (Efeseni 6 : 14)

La banca Reich-ului din Berlin, o inscripție pe o tablă de piatră înzidită, indică locul unde un grenadier devotat al regimentului „Kaiser Franz”, în anul 1848 și-a dat viața în postul lui.

Vreau să povestesc despre o santinelă care acum mai bine de 1800 de ani a intrat de pază în orașul italian Pompei, în ziua de 24 august a anului 79.

Pompei era un oraș portuar bogat, într-o locație frumoasă situată la golful de la Napoli, la picioarele muntelui vulcanic Vezuviu, care vuia permanent.

Orașul să fi avut 15000-20000 de locuitori. S-ar putea ca pe pământ să existe puține locuri care sunt situate mai minunat decât odinioară acest oraș.

De acolo ochiul cuprindea cu privirea semicercul larg al golfului marin de la Napoli. Astăzi ca și atunci, coasta, pe care o mărginește apa albastră a mării, este presărată cu orașe, sate, conace și palate, înconjurate de grădini în floare, umbrite de crânguri de măslini și palmieri.

Tot ținutul, de la malul mării până sus, în creștetul munților este înveșmântat în prosperitate și frumusețe. În timp ce ochiul urmărea spre vest în largul mării corăbiile, care se duceau ca lebedele, spre est munții delimitau peisajul cu forme montane crenelate, pleșuve.

Mulți romani distinși și bogați posedau conace în Pompei și la Pompei.

În oraș existau temple și teatre, cârciumi și case ale viciului, sală de tribunal și cazărmi, băi luxoase pentru cei distinși și cei de rând și - un mare loc de înmormântare, strada mormintelor, în fața porții spre Herculaneum.

[Continuarea pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Străzile erau pavate cu plăci de lavă îmbinate artistic, prevăzute pe ambele părți cu potecă pietonală, pe scurt, era un oraș ca orașele noastre cele mai moderne.

Viața era mult mai asemănătoare vieții noastre zilnice, decât credem în mod obișnuit.

Se felicitau când se năștea un copil, exact ca la noi - copiii erau crescuți bine sau rău, după cum erau părinții, se mergea la piață pentru a face cumpărături, se îngrijeau de mâncarea de prânz, se vizitau, cumpărau și vindeau, erau serbate nunți și ținute înmormântări, se mergea în temple la sărbătorile și ceremoniile religioase.

Aici, în ziua de 24 august a anului 79 a avut loc o îngrozitoare erupție a Vezuviului, o ploaie de cenușă și bucăți de piatră vulcanică au acoperit orașul, un râu de lavă incandescentă curgând în jos de la Vezuviu s-a revărsat pe străzi.

Mulți localnici au fugit și astfel și-au salvat viața, alții au căutat adăpost în interiorul clădirilor sau în beciuri sau au vrut să-și salveze avutul și au fost acoperiți.

Acolo stătea și un soldat roman în post, care ar fi putut să-și salveze viața prin fugă, dar a rămas pe loc.

Lava și ploaia de cenușă i-au acoperit statura și armele, el a ars în acest râu incandescent.

Dar în acel loc a rămas o porțiune goală, pe care o umpluse statura lui.

Dar când după 1800 de ani, la săpăturile orașului îngropat s-a ajuns în acest loc, în cavitatea goală s-a turnat ghips și iată, au obținut statura santinelei cu armele ei arsă aici.

Ce va fi fost în inima acestui soldat, când a văzut atât de mulți oameni fugind repede prin fața lui ?

Pe el îl lega datoria. Acolo a fost precis o luptă, dacă să se grăbească și să-și salveze viața; dar a rămas.

În inima și în conștiința lui a fost ceva, ce toți ceilalți oameni care fugeau cu averea lor, nu cunoșteau.

Poate i-au strigat ; vino, salvează-te înainte de a fi prea târziu ! El a clătinat din cap și a rămas.

Ce imagine frumoasă a unui creștin credincios, care rămâne devotat Domnului în locul unde l-a pus Dumnezeu.

Nimeni nu cunoaște numele acestei santinele romane, n-a avut parte de nici o răsplată pământească, de nici o apreciere.

Ceea ce a făcut pare îngropat și uitat.

Dar iată, după 1800 de ani chipul lui stă dintr-odată în fața ochilor tuturor oamenilor, așa cum a răbdar cu credincioșie, se pot vedea chiar și trăsăturile feței și armele pe care le purta.

Câte un creștin a stat izolat în mijlocul lumii.

Oamenii din jurul lui, care nu-L cunoșteau pe Isus, l-au ademenit să savureze împreună cu ei pofta lumii, cât mai dăinuie viața aceasta scurtă, alții l-au batjocorit pentru concepțiile lui demodate, puerile.

Copiii lumii nu știu ce înseamnă Isus pentru o inimă care vede în El pe Domnul, Milostivul, Păstorul și marele ei Binefăcător.

Dar cine rămâne credincios, cine rezistă până la sfârșit într-o ploaie incandescentă de batjocură, sub multe pietre și jar fierbinte de amărăciune și dușmănie, acela va avea parte de o zi în care Isus îi va pune credincioșia în fața ochilor tuturor oamenilor.

[Continuarea pe pagina 4]

Lumini peste veacuri

Volumul II [Petru Popovici]

CAPITOLUL 13

DAVID LIVINGSTONE

Într-o scrisoare adresată tatălui său, se află cuvintele :

„Dumnezeu a avut un singur Fiu și El a fost misionar și medic.

O slabă, slabă imitație a Lui sunt eu sau doresc să fiu. În această slujire sper să trăiesc și în ea doresc să mor”.

Dr. David Livingstone a luptat toată viața contra sclaviei, a analfabetismului și a superstițiilor.

El a explorat Africa de la Cape Town până la ecuator, precum și de la o coastă la cealaltă.

El a făcut cunoscută lumii cea mai vastă arie din suprafața pământului.

În urma lui, triburile Africii erau presărate cu biserici cu păstori indigeni, cu școli și cu practici sanitare.

În 1873, era extenuat de puteri din cauza călătoriilor și a malariei, căci ploile tropicale au produs mari inundații.

La 27 aprilie, a scris în jurnal, că se află la marginea lui Molilamo.

El trimisese pe cineva să-i cumpere niște lapte de capră, dar nu a găsit nicăieri.

Aceasta e ultima notă în jurnalul său. Dezinteria și frigurile îl mistuiau, căci din cauza inundațiilor toată apa era infectată.

Însoțitorii săi, prin apă până la genunchi, l-au purtat, în speranța că vor putea găsi ceva să-i astâmpere setea, dar n-au găsit.

La 29 aprilie 1873, au ajuns la satul de colibe numit Hala.

Acolo, din cauza ploii, l-au așezat la adăpost sub o streășină, până i-au pregătit o colibă.

Apoi l-au dus înăuntru și l-au culcat pe haina lui. El era așa de slăbit și bolnav, încât nu mai putea vorbi.

Doi sau dus să se culce, iar unul a fost lăsat ca strajă lângă el.

Fiind rupt de oboseală, și cel de al treilea a adormit.

În zorii dimineții, când s-a trezit cel de al treilea, l-a văzut pe Livingstone îngenunchat.

Când s-a apropiat de el, a constatat că de pe genunchi, cu capul între mâini, Livingstone plecase în veșnicie.

Atunci Susi și Ciumah, doi ucenici ai lui, care l-au iubit mult, i-au scos inima care a bătut pentru Africa și au îngropat-o la rădăcina copacului sub care era coliba în care a murit, iar trupul lui l-au îmbălsămat să-l trimită în Anglia.

Vestea morții lui Dr. David Livingstone, a „omului bun”, s-a răspândit ca fulgerul și mii de credincioși au venit să-l vadă.

Atunci s-a pornit cel mai lung cortegiu funebru din istorie.

Trupul lui împachetat, legat de o prăjină spre a fi purtat de doi oameni, a fost dus până la Zanzibar, pe coasta de răsărit.

Călătoria a durat nouă luni. Acolo l-au așezat pe vapor și a fost dus în Anglia.

Înmormântarea i s-a făcut la 18 aprilie 1874, cu mare pompă, ca unui demnitar și a fost depus într-un cavou în catedrala Westminster, unde sunt îngropați regii Angliei.

Dumnezeu își îngroapă robii, dar își poartă mai departe lucrarea.

[Cont. în numărul viitor]

**„Doamne Isuse, vino te rog
și în viața mea !”**